

PineBook

妖 圣 传

หนึ่ง
ดาบ
สังหาร
ปรมาจารย์
อสูร

8

单纯宅男 (Dānchún zháinán) เขียน

จินอันเหวิน และ ปิงปิง แปล

LingFeiLong วาด

ตอนที่ 351 แหวนยอดเจดีย์

หลันเฟิงสูดลมหายใจเข้าลึก ทันใดนั้นดวงตาก็กุดันขึ้น

ไอบราณอันบริสุทธิภายในจุดตันเถียนพิษหมุน
ตั้งห้วงวังวนแล้วโคจรตามวิถีวิชาการขึงนรอย่างรวดเร็ว
ไอบราณพลุ่งพล่านไปตามเส้นชีพจรแต่ละสายอย่างบ้าคลั่ง
ตั้งสายนทีเขียวกราก แล้วแผ่ซ่านทั่วร่างจนก่อเกิดเป็น
สนามแม่เหล็กอันน่าสะพรึงรอบตัวฉับพลัน

สนามแม่เหล็กไร้รูปทรงเริ่มบิดเบี้ยว ทำให้แรงโน้มถ่วง
ที่ปะทุจากพื้นดินสลายหายไปทันที ขณะเดียวกันร่างกายของ
หลันเฟิงก็ปลดปล่อยพลังดึงดูดออกมา แม้จะถูกหักล้างโดย
แรงถ่วงจากพื้นพิภพไปบ้าง แต่ก็ยังทำให้หลันซานรู้สึกอึดอัด
และค้างชะงักอย่างไม่รู้ตัว

“ฮึบ” ครั้นเสียงร้องอูดอู้อึงจากปาก หลันเฟิงพลันชัก
หมัดกลับแล้วซัดใส่หลันซานทันที

ทักษะปราณสี่ฟ้าระดับสูง พลังทลายปราณเสี้ยวขณะที่ร่างของหลันซานหยุดค้าง หมัดของหลันเฟิงก็เคลื่อนที่แหวกอากาศราวหนึ่งจั้งและซัดกระแทกหน้าอกของหลันซานอย่างจังพร้อมเสียงดังอึก

หลันเฟิงไม่ได้ปลดปล่อยพลังทั้งหมด แต่ก็ไม่ยังมีมือเช่นกัน แม้ไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต แต่ก็มากพอที่จะทำให้เด็กน้อยคนนี้หืดขึ้นคอ

ในการต่อสู้ช่วงแรก หลันเฟิงคล้ายจะเสียเปรียบเล็กน้อย แต่ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว

แล้วก็ไปตามคาด หลันซานด้านทานการโจมตีอันเหนือความคาดหมายครั้งนี้ไม่ไหว ซ้ำยังต้องรับการโจมตีอันรุนแรงดังถูกก้อนเหล็กทุบตีไปเต็มๆ แรงอัดมหาศาลพุ่งซัดร่างของเขาลอยกระเด็นกระแทกพื้นจนเป็นหลุม

หลันเฟิงขยำมือที่รู้สึกชาไปทั่วแล้วมองหลันซานที่กำลังลุกจากพื้น จากนั้นก็มุกปากเอ่ย “กายาระดับห้าของเขาแข็งยิ่งกว่าเหล็กเสียอีก”

ร่างกายของหลันเฟิงก็บรรลुकายาระดับห้าแล้วเช่นกัน

แต่กลับต่างจากหลันซานไม่น้อย

หลันซานเจ็บจนกัดฟันกรอด ลูบหน้าอกสีข้าวและพูดอย่างน่าสงสาร “พี่ชายมือหนักเกินไปแล้ว ไม่ยอมอ่อนข้อให้กันเลย”

หลันเฟิงกลอกตาเบะปากใส่หลันซานก่อนเอ่ย “เอาน้ำหากข้าวไม่อมแรงให้ ปานนี้เจ้าคงยืนพูดหน้าตาเฉยแบบนี้ไม่ได้แล้ว”

แม้ว่าพลังป้องกันของผู้ฝึกกายาระดับห้าชั้นปลายจะน่ากลัว แต่ก็ยังด้อยกว่าเกราะไอบราณของผู้แข็งแกร่งระดับสวรรค์ชั้นต้นเล็กน้อย กระนั้นพลังเต็มพิภพของพลังทลายปรารถนาก็ทำลายเกราะไอบราณนี้ได้ ดังนั้นจึงไม่ต้องพูดถึงกายาระดับห้าของหลันซาน

“เจ้าอยากสู้ต่อหรือไม่” หลันเฟิงถามหลันซานเสียงเรียบอย่างไม่ใส่ใจ

เมื่อได้ยินเช่นนี้ หลันซานก็หดคอและส่ายศีรษะระรัว “ไม่แล้ว ข้าขอยอมแพ้”

การต่อสู้เมื่อครูทำให้หลานซานตระหนักได้ถึงช่องว่าง ความห่างชั้นระหว่างตัวเองกับหลานเฟิงอย่างแจ่มชัด ในกรณีที่ หลานเฟิงไม่ใช่วิชากรงขังนรก เขายังต่อสู้กับหลานเฟิงอย่าง พอฟัดพอเหวี่ยงได้ แต่ทันทีที่ใช้วิชานี้ เขาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของ อีกฝ่ายด้วยซ้ำ หากดันทุรังสู้ต่อก็มีแต่เจ็บตัวเปล่าๆ

“เจ้าเด็กเจ้าเล่ห์” เมื่อหลานเฟิงเห็นความฉลาดหัวไว ของหลานซานก็กลอกตาแล้วส่ายศีรษะอย่างจนปัญญา จากนั้น ก็หันหลังกลับแล้วเดินลงจากภูเขา “ไปกันเถอะ”

ไม่นาน ทั้งสองก็กลับมาหาผู้อาวุโสจีน

“หลานเฟิง เจ้าชอบทำให้ผู้อื่นประหลาดใจอยู่เรื่อย” เมื่อ เห็นใบหน้าเจือรอยยิ้มจางๆ ของชายหนุ่มตรงหน้า ผู้อาวุโสจีน ก็ตบไหล่พร้อมเอ่ยชื่นชมอย่างทึ่งใจ น้ำเสียงอัดแน่นไปด้วย ความภาคภูมิใจยิ่งนัก “ก่อนหน้านี้ข้าคิดว่าเจ้าคงประมือกับ หลานซานได้ไม่กี่รอบก็เจ๊งแล้ว ไม่คิดไม่ฝันว่าเจ้าจะเอาชนะ เขาได้จริงๆ”

ผู้อาวุโสจีนหยุดครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วถามเสียงต่ำ “เจ้า ช่วยบอกข้าหน่อยได้หรือไม่ว่าเจ้าแข็งแกร่งแค่ไหน”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ หลันชานก็หูผึ่งทันที ดวงตาพลันจ้องมอง หลันเฟิงอย่างสงสัยใคร่รู้

“ข้าเคยคิดเรื่องนี้เหมือนกัน แต่กระทั่งได้ต่อสู้กับ หลันชานก็ยังไม่ได้คำตอบ” หลันเฟิงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้ว พุดต่อ “พลังต่อสู้ที่แท้จริงตามการประเมินของข้าน่าจะอยู่ ระหว่างระดับสวรรค์ขั้นต้นกับขั้นกลาง ต่ำกว่าระดับสวรรค์ขั้น กลางลงไปน่าจะไม่มีใครมีคนเอาชนะเข้าได้”

คำตอบนี้ค่อนข้างถ่อมตัว แม้หลันเฟิงจะมั่นใจ แต่ก็ไม่ถึงขั้นอวดดีคิดว่าตัวเองเอาชนะผู้แข็งแกร่งระดับสวรรค์ ขั้นต้นได้ทั้งหมด เพราะยังมีอัจฉริยะอีกนับไม่ถ้วนทั่วโลก ในบรรดานั้นก็มีความอย่างหลันชานกับหลัวเทียนอยู่ไม่น้อย เช่นกัน วันหนึ่งที่ระดับพลังยุทธ์ของพวกเขาบรรลุระดับ ทลายตันหรือฝึกกายาบรรลุระดับหกแล้ว พลังต่อสู้ของพวกเขา จะนำกลั้วกว่าหลันเฟิงในตอนนี้อะไรอย่างแน่นอน

หลันเฟิงจำได้ว่าในการแข่งขันชิงความเป็นใหญ่ตอนนั้น หลัวเทียนที่อยู่ในระดับพลังปราณหรือระดับจันทรากลับมีพลัง ต่อสู้ที่น่าสะพรึงกลัวมากกว่าผู้แข็งแกร่งระดับพิภพ เป็นพลังต่อสู้ เหนือระดับที่ทำเอาหลันเฟิงขยาดใจ

ด้วยเหตุนี้ หลังจากหลันเฟิงพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว ในที่สุดก็ประเมินพลังต่อสู้ที่แท้จริงของตัวเองอยู่ที่ระดับสวรรค์อันดับต้นๆ

ณ พื้นที่อันเจริญรุ่งเรืองทางฝั่งตะวันตกของเมืองต้าเยี่ย

จวนโอ่อ่าหลังใหญ่ตั้งตระหง่านท่ามกลางภูเขาเขียวขจี ผืนน้ำมรกต ภายในจวนมีเรือนพักน้อยใหญ่อันงดงามหลายสิบ หลังขึ้นลดหลั่นกันอย่างเป็นระเบียบ โดยมีตำหนักอันวิจิตรงดงามหลังใหญ่ตั้งอยู่ตรงกลาง พื้นผิวภายนอกตำหนักทาด้วยสีแดงสะอ้านให้ความรู้สึกศักดิ์สิทธิ์และแฝงด้วยมนตร์ขลังในเวลาเดียวกันก็อบอุ่นไปด้วยบรรยากาศอันโบราณเก่าแก่ คล้ายผ่านกาลเวลามาช้านาน

บัดนี้ ชายชราในชุดคลุมสีม่วงกำลังยืนทำหน้าที่เครื่องขีมิ อยู่บนยอดบันไดหินกลางห้องโถงใหญ่ ด้านหลังมีบัลลังก์หินอ่อนอันหรูหราประดับและปูวางรองนั่งด้วยหนังสัตว์อสูรกลิ่นหอมอ่อนจางแต่เคล้ารังสีดูร้ายอันตราย

“ท่านพ่อ ผลการตรวจสอบออกมาแล้ว หลังจากตรวจสอบ

หลายรอบ เจ้าสัตว์ร้ายตัวน้อยคนนั้นคือลูกชายของหลันเสียนหลง” หญิงสาวผู้เลอโฉมรูปร่างโค้งเว้าเข้าวนด้านล่างบันไดกล่าวรายงานอย่างเคร่งขรึม นางสาวมโหฬารตรึงรูปสีม่วงคล้ายผีเสื้อที่ขับให้ราศีอันสูงศักดิ์เด่นชัดขึ้น

บรรยากาศเงียบงันอยู่นาน จนกระทั่งชายชราบนยอดบันไดหินค่อยๆ นั่งลงบนบัลลังก์ที่ปูรองด้วยหนังสัตว์อสูรแล้วเอ่ยปากพูดเสียงเคร่งขรึม “นึกไม่ถึงจริงๆ ว่าอัจฉริยะด้านการหลอมศาสตราวุธที่พวกเราพยายามอย่างหนักเพื่อเอาชนะใจจะเป็นลูกชายของหลันเสียนหลง”

เรื่องนี้ช่างเป็นเรื่องน่าขันสำหรับตระกูลถิงยิ่งนัก

อัจฉริยะด้านการหลอมศาสตราวุธที่มีโอกาสเลื่อนขั้นเป็นปราชญ์ดีเลิศระดับเจ็ดดาวกลับกลายเป็นศัตรูคู่แค้นของตระกูลถิงเสียอย่างนั้น และที่น่าตลกกว่านั้นก็คือก่อนหน้านี้ไม่นาน พวกเขาเพิ่งส่งคนไปหาบทาหมพร้อมเสนอผลประโยชน์ให้อีกฝ่ายอย่างล้นหลาม

ถ้าถิงอวี๋ไม่พบกับหลันเฟิงโดยบังเอิญแล้วส่งคนไปตรวจสอบ ตระกูลถิงคงตาบอดตลอดไปจนกระทั่งวันที่ตระกูล

ล่มสลาย

ถงอวีก็ดปากแล้วหายใจเข้าลึกๆ หนึ่งเอือก จากนั้นก็พูดเสียงเยือกเย็น “ท่านพ่อ ข้าควรไปที่เมืองหงสือด้วยตนเองดีกว่า”

นางต้องการจบเรื่องนี้เพื่อยุติความแค้นเมื่อยี่สิบปีที่แล้วด้วยตัวเอง

หลังจากถงไหมมองลึกเข้าไปในดวงตาของถงอวีแล้ว ถอนสายตาออกมานั่งเงียบขรึมอยู่บนบัลลังก์หิน สักพักก็ส่ายศีรษะเอ่ย “เจ้าอย่าเข้าไปยุ่งเรื่องนี้ดีกว่า อย่าลืมว่าเจ้ายังต้องทำการกิจสำคัญกว่านั้นอยู่”

คิ้วงามทรงใบหลิวของถงอวียื่นเข้าหากันเล็กน้อย นางเอ่ยอย่างไม่เต็มใจ “แต่ลูกชายของหลันเสียนหลง...”

“ไม่ต้องกังวล เจ้าทำการกิจของตัวเองต่อไปเถอะ เอาไว้ข้าจะส่งคนไปจัดการหลันเสียนหลงกับหลันเฟิงเอง หากจำเป็นจริงๆ ข้าจะจัดการเรื่องนี้ด้วยเอง” เสียงแก่ชราดังแทรกขัดจังหวะถงอวี จากนั้นถงไหมก็ทำหน้าที่สุดแสนเคร่งเครียดและเอ่ยเสียงจริงจัง “เรื่องที่สำคัญที่สุดของท่านเฮยซาคือการ

ตามหาแหวนยอดเจดีย์ ไม่ว่าอย่างไร เจ้าห้ามทำให้ท่านเฮยซา ผิดหวังเด็ดขาด”

เมื่อเอ่ยถึงชื่อเฮยซา ต่อให้เป็นผู้แข็งแกร่งระดับสวรรค์
ชั้นปลายอย่างงไห่ก็อดรู้สึกใจหวิวไม่ได้

เมื่อได้ยินคำพูดของงไห่ สีหน้าของงอวี้ก็จริงจิ่งขึ้น
หลายส่วน พอนึกถึงหน้าที่ที่ท่านเฮยซามอบหมาย นางก็ยิ้ม
ชมขึ้นเอ่ย “เจ้าคนจากตระกูลหมัวตี้คนนั้นเจ้าเล่ห์มาก เขาเอา
แหวนยอดเจดีย์ไปซ่อนที่อื่นระหว่างหลบหนี ข้าไปตามหาตาม
สถานที่ที่เขาเคยไปมาหมดแล้วแต่ก็ไม่ได้เบาะแสอะไรเลย”

เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ งอวี้ก็กั๊กฟันพูด “ยิ่งไปกว่านั้น ข้า
ทำร้ายเขาเพราะเรื่องแหวนยอดเจดีย์จนบาดเจ็บสาหัส
หลังจากนี้เรื่องคงยุ่งยากขึ้นไม่น้อย เพราะสถานะของเขา
ในตระกูลหมัวตี้ไม่ธรรมดา”

“นี่เป็นปัญหาจริง ๆ นั่นแหละ” งไห่ขมวดคิ้วแล้ว
ถอนหายใจหนัก จากนั้นก็คลายคิ้วแล้วเอ่ยเสียงแผ่ว “ถ้า
ทำอะไรไม่ได้จริง ๆ ค่อยรบกวนให้ท่านหลัวฟานช่วยแล้วกัน
ถ้าท่านหลัวฟานออกโรงเอง พวกตระกูลหมัวตี้ก็น่าจะไว้หน้า

ให้เกียร์ติดกัน” สถานะของตระกูลหมัวตี้ไม่สูงเท่าตระกูลโบราณ
มหาพิภพกับตระกูลนเรศวรเลือดมังกร ดังนั้นพวกเขาจึงต้อง
เจียมตัวเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้แข็งแกร่งระดับเทวะ

ถงอวีพยักหน้า “เห็นที่ต้องรบกวนท่านอาจารย์แล้ว”

“เรื่องนี้เป็นเรื่องเล็กน้อย เรื่องที่สำคัญที่สุดคือตามหา
แหวนยอดเจดีย์” ถงให้เหลือบมองลูกสาวผู้งดงามที่ยืนอยู่
ตรงหน้าพร้อมกล่าวว่าเตือน “จากแหวนยอดเจดีย์ทั้งแปดวง
ตอนนี้เหลืออีกสองวงเท่านั้น หากเจ้าตามหาหนึ่งในนั้นเจอ
จะถือว่าเป็นคุณประโยชน์อันใหญ่หลวง เมื่อถึงเวลานั้นทั้งเจ้า
และตระกูลถงจะได้รับรางวัลชิ้นใหญ่เกินจินตนาการ” เมื่อพูดถึง
ตรงนี้ แววดีใจอย่างบ้าคลั่งก็ฉายโชนบนใบหน้าของถงให้ สุนัข
จึงจอกเฒ่าจอมเจ้าเล่ห์อย่างเขาเสียอาการทันทีเมื่ออยู่ต่อหน้า
รางวัลชิ้นใหญ่

ถงอวีพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม “ข้าจะตามหาต่อไป”

“เฮอะ เจ้าจงรีบไปตามหาแหวนยอดเจดีย์เถอะ” ถงให้
เอนหลังลงบนบัลลังก์หินเบาๆ หลังจากสงบสติอารมณ์ก็หลับตา
แล้วปิดมือให้ถงอวีที่อยู่ด้านล่าง

ทว่าถงอวีกลับยังคงพูดอย่างกังวลใจ “ท่านพ่อ แล้ว
หลันเสียนหลง...”

ถงให้ลี้มตามองถงอวีและพูดอย่างใจเย็น “ไม่ต้องกังวล
ถึงเจ้าไม่บอก ข้าก็จะหาทางกำจัดพวกเขาอยู่ดี ข้าจะปล่อยภัย
คุกคามอันใหญ่หลวงนี้ไปได้อย่างไร” เขารู้ซึ่งถึงอิทธิพล
อันน่ากลัวของว่าที่ปราชญ์ดีเลิศระดับเจ็ดดาวเป็นอย่างดี
ดังนั้นเขาจึงต้องรีบกำจัดก่อนหลันเฟิงจะเติบโต

ถงให้หยัดกายลุกยืนอย่างช้าๆ เชิดกางขึ้น ดวงตาขุ่นมัว
พลันทอดมองภูเขาล้อมรอบและแม่น้ำด้านนอกห้องโถงใหญ่แล้วเอ่ย
เสียงเนิบนาบ “ถ้าไม่เบ่งกล้ำแฉ่งฤทธิ์สักหน่อย เดี่ยวคนอื่น
จะคิดว่าตระกูลถงไร้หน้ายา”

หลันเสียนหลงกับลูกชายของเขา รวมถึงตระกูลหยางคือ
เป้าหมายที่ดีที่สุดสำหรับตระกูลถงในการเบ่งกล้ำแฉ่งฤทธิ์

ตอนที่ 352 เรือนโหรร้างไร้เงาคน

ณ สำนักศึกษาเมิ่งอู่แห่งเมืองหงสือ

หลังจากฝึกซ้อมกับหลันซานเสร็จ หลันเฟิงก็อยู่ตาม
ผู้อาวุโสฉินเกี่ยวกับปัญหาการฝึกตนต่อ จนกระทั่งยามโพล้เพล้
จึงขอตัวพาหลันซานกลับเรือน

ผู้อาวุโสฉินทอดสายตามองแผ่นหลังของทั้งสองอย่าง
เงิบๆ อยู่นาน จากนั้นก็เดินลงจากภูเขาไปพร้อมจดหมาย
สามฉบับอย่างกลัดกลุ้มจนออกจากเขตสำนักศึกษาเมิ่งอู่ ไม่มี
ใครรู้ว่าเขามุ่งหน้าไปที่ไหน

ในเวลาเดียวกัน ภารกิจอพยพของตระกูลหยางดำเนิน
ไปอย่างเป็นระเบียบ ตอนนี้สมาชิกในตระกูลเริ่มมารวมตัว
ด้านนอกห้องโถงใหญ่มากขึ้นเรื่อยๆ แล้ว

หยางเซียวยืนอยู่ตรงกลางห้องโถงใหญ่ มองดูคน
ในตระกูลที่เสียงดังจอแจกันอยู่ข้างนอก ใบหน้าของเขาดูสงบ
ตั้งผิวน้ำนิ่ง ไม่พูดจาอยู่นาน

หลังจากนั้นไม่นาน ผู้อาวุโสรองก็พาคนกลุ่มหนึ่งเข้ามาในห้องโถงใหญ่อย่างรีบเร่ง จากนั้นก็เดินไปหาหยางเชียวและพูดอย่างเคร่งเครียด “ท่านผู้นำตระกูล”

เมื่อหยางเชียวเห็นใบหน้าอันเหนื่อยล้าของผู้อาวุโสรองก็พยักหน้าเล็กน้อยและถามเสียงเบา “เป็นอย่างไรบ้าง”

“ทรัพย์สินทั้งหมดของตระกูลถูกเปลี่ยนมือแล้ว แต่ว่า...” ผู้อาวุโสรองทำหน้าที่ลำบากใจ หลังจากล้มเหลวอยู่ครั้งหนึ่งก็พูดเสียงต่ำ “แต่เนื่องจากเวลาที่ฉุกเฉินทุก ทำให้การเคลื่อนไหวของพวกเราโง่งเง้งเกินไปจนผู้ซื้อสังเกตเห็นอะไรบางอย่างแล้วเริ่มใช้กลยุทธ์กดดันราคาอย่างหนัก ทำให้พวกเราได้เงินจากการขายกิจการร้านค้าสามสิบกว่าร้านกับสมบัติบางส่วนมาแค่หกสิบห้าล้านเหรียญทองขาวเท่านั้น”

มูลค่าที่แท้จริงของร้านค้าสามสิบกว่าร้านกับสมบัติบางส่วนไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยล้านเหรียญทองขาว แต่ปัจจุบันกลับถูกกดลงเกือบครึ่งหนึ่ง ไม่น่าแปลกใจเลยที่ใบหน้าของผู้อาวุโสรองจะบิดเบี้ยวจนดูไม่ได้แบบนี้

หยางเชียวขมวดคิ้วและนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็

ค่อยๆ คลายหัวคิ้วแล้วพูดอย่างใจเย็น “ได้มาหกลสิบห้าล้านก็ดีแล้ว หากเป็นเมื่อสิบปีก่อน เหน่นี้ก็ถือว่ามหาศาลแล้ว”

ปัจจุบัน ตระกูลหยางคือตระกูลที่ร่ำรวยที่สุดในเมืองหงสือ ไม่มีตระกูลไหนในเจ็ดตระกูลใหญ่เทียบได้ ต่อให้ตอนนี้มูลค่าทรัพย์สินของตระกูลหยางจะลดลงไปมาก แต่ก็ยังเป็นตัวเลขที่มากสำหรับตระกูลใหญ่ที่เหลืออยู่ดี

หากอ้างอิงตามเกณฑ์ของเมืองต้าเยี่ยที่เป็นเมืองหลวงแห่งแคว้นราชวงศ์ฮั่น ทรัพย์สินหกลสิบห้าล้านเหรียญทองขาวก็ยังถือว่าเป็นตัวเลขที่เยอะอยู่ดี

นี่คือทรัพย์สินสมบัติที่ตระกูลหยางสะสมมาหกปีเท่านั้น

ความเร็วในการเติบโตขนาดนี้พอๆ กับการลักทรัพย์ปล้นชิงเลย

“หกลสิบห้าล้านเหรียญทองขาวถือว่าเยอะมากแล้ว แต่ข้าแค่ไม่ชอบใจที่ตระกูลพวกนั้นฉวยโอกาสในช่วงเวลาแบบนี้” ถึงผู้อาวุโสรองเข้าใจความหมายของหยางเซียว แต่ก็ทำใจยอมรับค่อนข้างลำบาก ตอนนี้เขาเกลียดชังหน้าพวกตระกูลใหญ่ในเมืองหงสือเข้าแล้ว เพราะพวกเขาสามารถได้นำเกลียดมาก

วันเสียแต่ตระกูลเขียวที่ให้ราคาค่อนข้างยุติธรรม

หยางเขียวสายสีเขียวพูดอย่างใจเย็น “ผลประโยชน์ย่อมดึงดูดใจคน ถ้าพวกเราเป็นพวกเขาก็คงทำแบบเดียวกัน อาจจะดีกว่าพวกเขาอยู่หน่อย แต่ก็ไม่มาก อย่าเก็บเรื่องพวกนี้มาใส่ใจเลย” เมื่อยืนอยู่ในสถานะที่ต่างกัน มุมมองต่อเรื่องราวย่อมต่างกัน เห็นได้ชัดว่าหยางเขียวเข้าใจและรับมือสถานการณ์ได้ดีกว่าผู้อาวุโสรองหลายเท่า

เมื่อได้ยินคำพูดของหยางเขียว ผู้อาวุโสรองพยักหน้าและปรับสีหน้าผ่อนคลายลงเล็กน้อย

ยามราตรีมาเยือนอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วพริบตา ผู้อาวุโสทั้งสามก็ทำภารกิจของตนเสร็จและกลับมารวมตัวกันในห้องโถงใหญ่ โดยมีคนจากตระกูลหยางยืนอยู่ด้านนอก รวมถึงทหารยามกับสาวใช้ที่ไวใจได้

หลันเฟิงยืนเงียบ ๆ ในมุมหนึ่งของฝูงชน สายตาอำเงร่งที่มองมาจากรอบตัวทำเอาเขารู้สึกอึดอัดไม่ถูก

ไม่นานนัก หยางเซียวกับผู้อาวุโสทั้งสามก็เดินออกจากห้องโถงใหญ่และหยุดยืนอยู่ที่เชิงบันไดหินหน้าประตู

หยางเซียวกวาดมองคนในตระกูลอย่างเจียบๆ จากนั้นก็สูดลมหายใจลึกยาวและพูดอย่างเคร่งขรึม “ทุกคน ข้าเพิ่งได้รับข่าวว่าวันอันสงบสุขของพวกเรา กำลังจะสิ้นสุดในวันนี้แล้ว...”

หลังจากเล่าเรื่องทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบเสร็จ ทุกคนก็พากันแตกตื่น แต่หยางเซียวกลับยังคงรักษาสีหน้านิ่งสงบเอาไว้ เพราะเขาเตรียมใจมาก่อนหน้านี้แล้ว

แม้ว่าทุกคนจะสะเทือนใจ แต่ก็ไม่มีใครเสียสติ อย่่างไรก็ตาม พอพวกเขามองไปที่หลั่นเฟิง แว่วหลากหลายอารมณ์ก็ฉายวาบขึ้นในดวงตาทันที

การที่ตระกูลหยางเติบโตมาได้จนถึงวันนี้ก็เป็นเพราะหลั่นเฟิง แต่การที่ตระกูลหยางมาเจอวิกฤติในวันนี้ก็เป็นเพราะหลั่นเฟิงเช่นกัน

หลังจากทุกคนรู้ที่มาที่ไปของเรื่องทั้งหมด หยางเซียวก็พูดปิดท้ายราวกับทิ้งระเบิด “หลังจากไต่ตรองอย่างรอบคอบ

ข้าตัดสินใจอพยพคนในตระกูล โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยๆ...”

เมื่อพวกเขาได้ยินว่าหยางเชียวจะอพยพพาทุกคนย้ายถิ่นฐานไปยังแคว้นราชวงศ์ฉู่ ทุกคนในตระกูลก็เจ็บกริบ

แม้ว่าพวกเขาจะรู้ดีว่านี่เป็นทางออกเดียวสำหรับตระกูลหยาง แต่ลึกๆ ในใจทุกคนยังคงรู้สึกไม่เต็มใจอย่างสุดซึ่ง ตระกูลหยางลงหลักปักฐานอยู่ในตำบลเฟิงมาหลายร้อยปี ดังนั้นคนในตระกูลย่อมรักบ้านเกิดของตัวเองเป็นธรรมดา ต่อให้ไม่กี่ปีก่อนหน้านี้พวกเขาเคยย้ายจากตำบลเฟิงเข้ามาอยู่ในเมืองหงสือแล้วครั้งหนึ่ง แต่ตำบลเฟิงก็เป็นส่วนหนึ่งของเมืองหงสือ ดังนั้นจึงไม่ถือว่าเป็นการจากบ้านเกิดไปต่างแดน ทว่าบัดนี้ คำพูดของหยางเชียวกลับทำเอาพวกเขารู้สึกเวียนหัวหน้ามืดไปตามๆ กันเหมือนถูกฟ้าผ่าตอนกลางวันแสกๆ

การอพยพย้ายถิ่นฐานครั้งนี้อาจดีสำหรับผู้เยาว์ในตระกูลหยางที่ชอบแสวงหาความตื่นเต้นจากโลกภายนอก พวกเขาจึงไม่รู้สึกอะไรมากนัก แต่ไม่ใช่สำหรับคนแก่คนแก่ พวกเขา รู้สึกอาลัยอาวรณ์กับบ้านเกิดแห่งนี้ยิ่งอย่างสุดซึ่ง แว่วโศกเศร้าอาดูรอย่างเห็นสิ่งอื่นใดเปรียบฉายชัดในดวงตาพราหม์ของพวกเขา ผู้เฒ่าที่อายุมากน้อยบางคนถึงกับสะอื้นไห้

ว่ากันว่าเมื่อผู้คนอายุมากขึ้นก็ยิ่งเป็นเหมือนใบไม้ร่วง
คืนสู่ราก¹ แต่บัดนี้พวกเขากลับต้องอพยพจากบ้านเกิดยาม
บั้นปลายชีวิต ความรู้สึกเช่นนี้ช่างทำใจยอมรับยากเหลือเกิน

พวกเขาไม่คิดไม่ฝันว่าวันหนึ่งพวกเขาจะต้องตายที่
ต่างบ้านต่างเมือง

“ข้าขอโทษ” หลันเฟิงจ้องมองไปยังกลุ่มคนแก่พลาง
ถอนหายใจแล้วพึมพำอยู่เงียบๆ แว่รู้สึกผิดพลันนายสะท่อน
บนใบหน้า

ไม่ว่าจะเป็นคนจากโลกไหนก็ล้วนแต่รักบ้านเกิดของ
ตัวเองกันทั้งนั้น ความรู้สึกเช่นนี้ก็เหมือนกับตอนที่หลันเฟิง
จากบ้านเกิดเมืองนอนของตัวเองมา

ดังนั้นเขาจึงเข้าใจอารมณ์ของผู้เฒ่าผู้แก่อย่างลึกซึ้ง

หลันเสียนหลงมองคนในตระกูลหยางที่อยู่รอบตัวอย่าง
เงียบๆ เขากำหนดแน่อนอย่างไม่รู้ตัว ความเคียดแค้นที่มีต่อ
ตระกูลกงพลันเพิ่มขึ้นไม่รู้กี่เท่า

¹ ใบไม้ร่วงคืนสู่ราก หมายถึงการเสียชีวิตที่บ้านเกิดของตัวเอง

หลังจากนั้นครูหนึ่ง หยางเซียวก็พูดทำลายบรรยากาศ
เจียบงอันเศร้าโศก “ข้าเข้าใจอารมณ์ของทุกคนดี แต่การ
อพยพครั้งนี้เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ถ้าพวกเจ้าไม่คิดถึง
ตัวเองก็ขอให้คิดถึงคนหนุ่มสาวในตระกูล ทุกคนน่าจะรู้ว่า
เมืองมั่วมีข้อดีมากกว่าเมืองหงสือมาก ต่อให้วันนี้ไม่มีเรื่องของ
ตระกูลถงเข้ามาเกี่ยวข้อง สักวันหนึ่งตระกูลหยางก็ต้องย้าย
ถิ่นฐานไปยังเมืองที่เจริญรุ่งเรืองกว่าอยู่ดี เพราะลักษณะทาง
ภูมิศาสตร์กับทรัพยากรของเมืองหงสือค่อนข้างเป็นอุปสรรคต่อ
การเติบโตก้าวหน้าของตระกูลหยางในอนาคต”

หลังจากได้ยินสิ่งนี้ ทุกคนก็เจียบลงอีกระลอก เพราะ
คำพูดของหยางเซียวสมเหตุสมผล

แม้ทุกคนจะทำใจยอมรับไม่ได้ แต่ก็ไม่มีใครหาเหตุผล
โต้เถียงหยางเซียวได้ เพราะทรัพยากรในเมืองหงสือไม่เพียงพอ
ต่อการเติบโตก้าวหน้าของตระกูลหยางจริงๆ

“อีกสักครูผู้อาวุโสใหญ่จะแจกจ่ายค่าใช้จ่ายในการ
เดินทางกับโอสถที่จำเป็นให้กับทุกคน ซึ่งเพียงพอต่อการ
เดินทางครั้งนี้” แววซัปซันหลากอารมณ์ฉวยวาบบนใบหน้า
หยางเซียวแวบหนึ่ง ตอนที่ตัดสินใจเรื่องนี้ เขารู้สึกหนักใจ

อย่างไม่เคยมีมาก่อน ดังนั้นน้ำเสียงของเขาในตอนนี้อัดแน่น
ไปด้วยความทุกข์ใจอย่างไม่อาจปิดบัง

หลังจากพูดจบ หยางเซียวก็พยักหน้าให้ผู้อาวุโสใหญ่
แล้วเดินกลับเข้าไปในห้องโถงใหญ่อย่างเงียบ ๆ เพียงลำพัง
แผ่นหลังของเขาสะท้อนความอ้างว้างและเหนื่อยล้า ผิเท่าของ
เขาก็หนักอึ้งเหลือคณา

เมื่อผู้อาวุโสใหญ่แจกจ่ายค่าใช้จ่ายในการเดินทางและ
โอสถทั้งหมดเสร็จ พวกคนในตระกูลก็มองหน้ากันแล้วแยกย้าย
ไปในสภาพทุกข์ยากลำบากใจไม่ต่างกัน รวมถึงบรรดาทหาร
ยามกับสาวใช้หลายคนที่รับใช้ตระกูลหยางมานาน ตลอดเวลาที่
ผ่านมา ผู้นำตระกูลอย่างหยางเซียวปฏิบัติต่อพวกเขาเป็นอย่างดี
ดี จนทุกวันนี้พวกเขามองว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของตระกูล
หยางไปเสียแล้ว

มานฟาร์ตติกาลอันมืดดำดั่งน้ำหมึกโรยตัวจากผืนฟ้า
ตะเกียงน้ำมันที่ส่องแสงสว่างไสวก่อนหน้าพลันมอดดับ เเง
ร่างมัวชั่วแต่ละร่างเคลื่อนไหวในความมืดสลัวเคล้าเสียงผีเท่า

อันหนักหน่วง พวกกันเดินออกจวนที่เต็มไปด้วยความทรงจำ
ทั้งสุขและทุกข์นับไม่ถ้วน จนในที่สุดก็กลืนหายไปความมืดมิด
ยามราตรี

จวนตระกูลหยางที่ครั้งหนึ่งเคยลุกผงาดเรื่องอำนาจ
ในเมืองหงส์อย่างสุดแสน บัดนี้กลับถึงคราโหล่งร้างไร้เงาคน
ในชั่วข้ามคืน

เช้าวันรุ่งขึ้น ยามแขกเหวี่ยงมาเยี่ยมเยือน พวกเขากลับ
พบว่าไม่มีทหารยามเฝ้าประตูจวนเหมือนเช่นเคย คนในตระกูล
หายไปอย่างไร้ร่องรอย เมื่อชาวบ้านก้าวเข้าไปในจวนก็พบว่า
จวนหลังใหญ่โอ่อ่าที่เคยมีชีวิตชีวก่อนหน้านี้ได้กลายเป็น
เรือนร้างไปเสียแล้ว ทั่วทั้งจวนดูเหมือนถูกโจรกวาดปล้นไป
หมดสิ้น ไม่เหลือสิ่งของมีค่าสักชิ้น ไม่เหลือเงาร่างสักคน

ชาวบ้านมองหน้ากันไปมา ดวงตาแต่ละคนทอแวบแปลกใจ
และไม่เข้าใจ

เกิดอะไรขึ้นกับตระกูลหยางกันแน่

การเปลี่ยนแปลงอันน่าประหลาดของตระกูลหยางครั้งนี้
กลายเป็นม่านปริศนาปกคลุมหัวใจของทุกคน ทำเอาผู้คนรู้สึก

เป็นชาวบวบทั่วร่างอย่างอธิบายไม่ถูก

ณ เมืองเยว่หย่า

หลันเฟิง หลันเสียนหลง หลันชานและหยางเซียวต่างนั่งอยู่บนสัตรีพาหนะของตัวเองอยู่ด้านนอกห้องโถงหลักของหอเงินเป่าสาขาย่อย รูปลักษณ์ของพวกเขาเปลี่ยนไปมาก โครงสร้างร่างกายกำยำหนาแน่น ต่อให้คนสนิทยืนอยู่ด้านหน้าก็จำพวกเขาไม่ได้

“เสียวเฟิง เจ้าจะไม่ไปกับพวกเราจริงๆ หรือ” หยางเซียวขมวดคิ้วถามอย่างเป็นกังวล

หลันเสียนหลงไม่พูดอะไร แต่แววกังวลฉายชัดในดวงตา

เมื่อหลันเฟิงสัมผัสได้ถึงความกังวลของทุกคนก็คลี่ยิ้มพลางส่ายศีรษะ “แม้คนในตระกูลหยางจะแยกกันเป็นกลุ่มย่อยและเดินทางไปคนละเส้นทาง แต่เชื่อว่าะหลบหนีการตรวจจับของตระกูลลงได้ทั้งหมด เพื่อความปลอดภัยของทุกคน ข้าต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อดึงดูดความสนใจของตระกูลลง”

หลันเฟิงถอนหายใจหนึ่งเฮือกแล้วคลี่ยิ้มขึ้นเอ่ย “ข้า
เป็นต้นเหตุของปัญหานี้ ดังนั้นข้าต้องแก้ไขด้วยตัวเอง ไม่เช่นนั้น
ข้าคงอยู่ไม่สุข”

หลันเฟิงสะบัดศีรษะสลัดความกังวลในใจแล้วคลี่ยิ้ม
อีกครั้ง “ทุกคนไม่ต้องกังวล แม้ว่าตระกูลถงจะทรงพลัง แต่ก็มี
คนที่เป็นอันตรายต่อข้าเพียงไม่กี่คน อย่าลืมว่าข้าใช้วิชา
ขยายร่างได้ หากตกอยู่ในอันตรายจริงๆ ก็แค่แอบหลบหนี
ออกมาอย่างเงียบๆ”

หลังจากเงียบไปครู่หนึ่ง หลันเสียนหลงพยักหน้าเอ่ย
“เจ้าพูดถูก ลูกผู้ชายควรรับผิดชอบการกระทำของตัวเอง”

เมื่อได้ยินคำพูดของหลันเสียนหลง หยางเชียวที่กำลังจะ
เอ่ยปากก็ได้แต่กลืนคำพูดโน้มน้าวลงคอ สุดท้ายก็ได้แต่
ถอนหายใจเอ่ย “ถ้าอย่างนั้นก็ระวังตัวด้วย”

“ท่านลุงไม่ต้องกังวล ข้าหวงแหนชีวิตของตัวเองยิ่งนัก”
หลันเฟิงยิ้มรำ จากนั้นก็หันไปมองหลันซานแล้วหุบยิ้มเอ่ยเสียง
ขรึม “หลันซาน ฝากเจ้าดูแลความปลอดภัยของท่านลุงกับท่านพ่อ
ด้วย ห้ามประมาทยามเผชิญหน้ากับศัตรูเด็ดขาด” แม้ว่ารูปร่าง

หน้าตาของพวกเขาจะเปลี่ยนไปมากจนแทบไม่มีโอกาสถูกจับได้
แต่ก็ไม่ควรประมาท

หลันซานยกกำปั้นขึ้นและรับปากอย่างหนักแน่น “พี่ชาย
ข้าต้องปกป้องท่านพ่อกับท่านลุงของข้าอยู่แล้ว”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ หลันเสียนหลงกับหยางเชียวก็มองตากัน
อย่างละหี่ยใจและหดหู่

ช่วงเป็นเรื่องราวอายุจริง ๆ ที่ต้องให้เด็กน้อยอย่างหลันซาน
มาคอยปกป้องคนมีอายุอย่างพวกเขาทั้งสอง

ตอนที่ 353 หอชมจันทร์

ดวงตาของหลันเฟิงทอแววซับซ้อนหลากหลายอารมณ์ ยามมองดูหลันเสียนหลง หยางเชียวและหลันซาน ผ่านไป สักพักก็ถอนหายใจหอบใหญ่และพูดเสียงแผ่ว “ท่านพ่อ ท่านลุง หลันซาน ดูแลตัวเองด้วย”

สิ้นเสียง หลันเฟิงก็กระตุกสายบังเหียนแล้วโน้มตัวไป ด้านหน้าเป็นมุมทแยง กระทั่งทำให้สัตว์พาหนะเบาๆ เป็นเชิงสั่งการ จากนั้นมวลร่างขนาดใหญ่วิ่งควบไปที่หอเงินเป่าอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็หายลับไปจากครรลองสายตาของทุกคน

หลันเสียนหลงมองที่สุดปลายทางอย่างเงิบขมริบครู่หนึ่ง จากนั้นก็ถอนสายตาดูกลับมาหาสองคนด้านข้างแล้วพูดเสียงเรียบ “ไปกันเถอะ”

ทั้งสามเดินจูงสัตว์พาหนะเข้าไปคั่นในหอเงินเป่า หลังจากได้รับเงินมัดจำคืนแล้วก็โดยสารสัตว์พาหนะบินไปยังที่ใหม่

ขณะเดียวกัน เมื่อหลันเฟิงที่อยู่บนถนนได้ยินเสียงร้อง

เสียดแหลมดั่งขี้นบนท้องฟ้าก็แหงนหน้ามองตามสัตว์พาหนะ
บินที่บินโฉบผ่านครรลองสายตาจนกระทั่งหายลับไปจาก
น่านฟ้าเหนือเมือง แล้วถอนสายตาดูออกอย่างโล่งใจ รอยยิ้ม
จางๆ พลันปรากฏบนใบหน้า ลดความเคร่งเครียดก่อนหน้า
ไปหลายส่วน

พอไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง ในที่สุดเขาก็ทำสิ่งที่ตัวเอง
ต้องการทำได้โดยไม่ถูกกวนใจ

จากนั้นหันเฟิงก็ตบหลังสัตว์พาหนะแล้วขี่ควบด้วย
ความเร็วสูง พุ่งแล่นผ่านไปจนฝุ่นฟุ้งตลบ

หลังจากนั้นราวหนึ่งก้านธูป เกรำงของหลันเฟิงก็
ปรากฏขึ้นด้านนอกหอหลังใหญ่โอ่อ่าอันขรึมขลัง

หลังจากผูกสายบังเหียนของสัตว์พาหนะกับเสาไม้แล้ว
หลันเฟิงก็ลูบหัวมันอย่างเบามือ จากนั้นก็เงยหน้ามองป้าย
แผ่นหินที่แขวนอยู่เหนือประตู ตัวหนังสือสีทองตัวใหญ่สลัก
เด่นชัดว่า ‘หอชมจันทร์’

หอชมจันทร์คือองค์กรด้านข่าวกรองที่ใหญ่ที่สุดในแผ่นดิน
ชิงโจว เป็นหนึ่งในกิจการหลักในเครื่องดำหนักโอสถเทวะ

หลันเฟิงไม่เคยติดต่อกับคนจากตำหนักโอสถเทวะมาก่อนจึงไม่รู้อะไรมากนัก แต่ครั้งนี้เขาจำเป็นต้องมาที่หอชมจันทร์แห่งเครือตำหนักโอสถเทวะ เพราะเขาต้องการข้อมูลเกี่ยวกับตระกูลลงจากที่นี่

หลังจากยืนอยู่นาน หลันเฟิงก็ก้าวเข้าไปด้านในอย่างมั่นใจ

เมื่อเข้าไปด้านใน หลันเฟิงก็หรีดตามองรอบๆ แม้ขนาดจะใหญ่โต แต่ด้านในค่อนข้างมืดสลัวเหมือนอีกโลกหนึ่ง ทั้งยังไร้ซึ่งสรรพเสียง บรรยากาศเงียบงันราวมฤตยูปลุกเร้าความรู้สึกหนาวเหน็บไปถึงกระดูก ทำเอาขนลุกเกรียวทั่วร่าง

หลังจากกวาดสายตาสำรวจอยู่ครู่หนึ่ง หลันเฟิงก็เดินตามป้ายบอกทางขึ้นไปชั้นบนและหยุดฝีเท้าที่ชั้นสาม

“ต้องการซื้อข้อมูลสินะ” ทันไฉนั้นเสียงแผ่วเบาที่ดังมาจากทางเดินอันเงียบกริบ หลันเฟิงสะดุ้งเล็กน้อย แล้วหันไปมองทางต้นเสียง

เขาขมวดคิ้วทันทีที่รู้สึกถึงพลังวิญญาณหอบหนึ่งที่กำลังสำรวจร่างกายเขาอยู่

การใช้พลังวิญญูณส่องสำรวจคนแปลกหน้าถือเป็นการไม่ให้เกียรติกันเป็นอย่างมาก หากไม่ใช่เพื่อนสนิทญาติมิตรหรือศัตรู คนส่วนใหญ่ไม่มีทางใช้พลังวิญญูณสำรวจผู้อื่นที่ไม่รู้จักหรอก หากเจอพวกคนอารมณ์ดีก็แค่ขอโทษไปผ่านๆ แต่ถ้าเจอพวกคนอารมณ์ร้ายมีหวังได้เป็นศัตรูกันทันที

“เดินตรงไปตามทางเดิน ห้องสามศูนย์สาม” คนนั้นเหมือนไม่สนใจความรู้สึกของหลันเฟิงเลยสักนิด เสียงนั้นฟังดูล่องลอยราวกับผี

หลันเฟิงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ หนึ่งเฮือกแล้วเดินไปตามทางเดินข้างหน้าอย่างสงบจนหยุดฝีเท้าที่หน้าห้องสามศูนย์สาม จากนั้นเปิดประตูเดินเข้าไป

ภาพภายในห้องขัดกับจินตนาการของหลันเฟิงอย่างสิ้นเชิง โลงกว้างว่างเปล่าเป็นที่สุด มีเพียงโต๊ะกับเก้าอี้ไม่อยู่ตรงกลางห้อง ไม่มีสิ่งของอื่นใด แต่มีขวดแก้วลอยอยู่ในอากาศเต็มไปหมด โดยมีมันกระดาศยัดใส่ขวดแก้วแต่ละใบ

ชายลึกลับสวมชุดดำและหมวกดำปิดครึ่งหน้านั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ มือถือพุ่กันและเขียนอะไรบางอย่างอย่างรวดเร็ว เขา

ถามโดยไม่เงยหน้าขึ้น “เจ้าต้องการข้อมูลอะไร”

เนื่องจากชายคนนั้นกำศีรษะอยู่และสวมหมวกปิดใบหน้าที่นอนบ่น ทำให้หลันเฟิงมองไม่เห็นหน้าตาของเขา แต่ดูจากใบหน้าที่นอนลางกับผิวพรรณแล้วน่าจะอายุไม่เกินสามสิบปี

“มีข้อมูลเกี่ยวกับขอบเขตอิทธิพลตระกูลงหรือไม่”
หลันเฟิงสะบัดศีรษะและตอบเสียงเรียบนิ่ง

วิชาขยายร่างไม่เพียงทำให้รูปร่างหน้าตาเปลี่ยนไป อีกทั้งยังทำให้เสียงของหลันเฟิงหนาขึ้นด้วย ทั้งที่เสียงไม่แหลม แต่กลับบาดหูอยู่rang

ชายหนุ่มชุดดำขมวดคิ้วและเงยหน้าขึ้นมองหลันเฟิงอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นกำศีรษะลงอีกครั้งแล้วคัดลอกข้อความบนกระดาษสีขาวต่อพลาเง๋ยเสียงเรียบ “หนึ่งล้านเหรียญทองขาวห้ามต่อราคา”

เมื่อได้ยินคำพูดของชายหนุ่ม หลันเฟิงก็เลิกคิ้วอย่างตกใจ ข้อมูลแค่นี้มีราคาถึงหนึ่งล้านเหรียญทองขาวเลยหรือ

ข้อมูลเกี่ยวกับขอบเขตอิทธิพลของตระกูลงไม่ได้มีค่า

ถึงขนาดนั้น หากหลันเฟิงไม่กลัวปัญหายุ่งยากตามมาก็คงเสียเวลานิดหน่อยกับเงินอีกหนึ่งแสนเหรียญทองขาวสืบทันข้อมูลด้วยตัวเอง การที่เขามาซื้อข้อมูลที่หอชมจันทร์ก็เพื่อประหยัดเวลาและหลีกเลี่ยงปัญหาบางอย่าง แต่คิดไม่ถึงว่าจะถูกเรียกราคาโหดขนาดนี้

หนึ่งล้านเหรียญทองขาวไม่ใช่เงินก้อนใหญ่สำหรับหลันเฟิง แต่เขาไม่อยากถูกเอารัดเอาเปรียบแบบนี้

“ราคาไม่แพงไปหน่อยหรือ” หลันเฟิงพูดอย่างใจเย็น

ชายหนุ่มยังคงเขียนต่อไปโดยไม่เงยหน้ามองและพูดอย่างใจเย็นเช่นกัน “ก่อนเจ้ามาที่หอชมจันทร์ก็ควรเข้าใจกฎของที่นี่ ถ้าคิดว่าแพงเกินไปก็ไปทีอื่น”

องค์กรข่าวกรองหรือองค์กรสืบสวนที่คล้ายกับหอชมจันทร์มีอยู่ทุกหนทุกแห่งในแผ่นดินชิงโจว แต่กลับมีไม่มากนักในแคว้นราชวงศ์ฮั่น ยิ่งที่เมืองเยว่หยายังมีน้อยจนน่าสมเพช ยิ่งไปกว่านั้น เนื่องจากหอชมจันทร์เป็นองค์กรขนาดใหญ่และมีข้อมูลที่มีรายละเอียดลึกซึ้งมาก ดังนั้นจึงเป็นตัวเลือกแรกสำหรับผู้ฝึกตนส่วนใหญ่

นอกจากนี้ หอชมจันทร์ทำธุรกิจระดับสูงเท่านั้น ดังนั้น จึงตั้งราคาแพงหูฉี่

หอชมจันทร์ไม่เน้นขายข้อมูลในปริมาณมาก แต่เน้นขาย ที่ราคาแพง ชนิดที่ค้าขายแต่ละทีมีกินไปครึ่งปี

หลันเฟิงมองชายหนุ่มผู้ร่ำรวยแค่นั้นจนแทบจะกัดก้อนเกลือ กินพลางส่ายหน้าถอนหายใจอย่างช่วยไม่ได้ จากนั้นก็พลิกฝ่ามือ ยื่นเงินกระดาษเหรียญทองขาวใบละหนึ่งแสนออกไปสับไปแล้ว เอ่ยเสียงเรียบ “ข้าต้องการข้อมูลเกี่ยวกับขอบเขตอิทธิพลและการกระจายอำนาจของตระกูลถิง ยิ่งละเอียดยิ่งดี”

ชายหนุ่มยิ้มมุมปากพลางวางพู่กันในมือลง จากนั้นก็ใช้ ทำออกแรงยันพื้นเลื่อนเก้าอี้ไม้พามวลร่างของตัวเองไถลไปที่ มุมกำแพง เมื่อไถลจะชนกำแพงก็หยุดอย่างเหมาะสม เขา จับเชือกแล้วกระตุกเบาๆ ทันใดนั้น ขวดแก้วที่ผูกติดกับปลาย เชือกก็ร่วงใส่มือชายหนุ่ม

ครั้นออกแรงยันพื้นอีกครั้ง เก้าอี้ไม้ก็เลื่อนกลับมาข้าง โต๊ะไม้ที่เดิม

ชายหนุ่มเปิดขวดแก้วหยิบม้วนกระดาษในนั้นออกมาแล้ว

ยื่นให้หลันเฟิง เมื่อเห็นอีกฝ่ายรับไป เขาก็กำศีรษะเขียนอะไรบางอย่างต่อและถามเสียงเรียบเช่นเคย “เจ้ายังต้องการข้อมูลเรื่องอื่นอีกหรือไม่”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ หลันเฟิงก็ใจกระตุกดูบหนึ่งแล้วถามอย่างสงสัย “มีข้อมูลเกี่ยวกับตำหนักศักดิ์สิทธิ์หรือไม่”

ชายหนุ่มหยุดชะงักแล้วมองหลันเฟิงแปลกๆ อยู่ครู่หนึ่งก่อนพูดเสียงเอื่อยเอื่อย “นี่ไม่ถึงว่าเจ้ารู้เรื่องตำหนักศักดิ์สิทธิ์ด้วย แต่พวกเราไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับที่นั่น” เขาหยุดเว้นจังหวะสักพักก่อนพูดต่อ “ถ้าเจ้ามีข้อมูลเกี่ยวกับที่นั่นก็ขายให้พวกเราได้นะ พวกเราจะขอซื้อในราคาสูง”

“สูงแค่ไหน สูงกว่าของตระกูลถงหรือไม่”

หลันเฟิงถามอย่างสนใจ เขาอยากรู้ว่าข้อมูลเกี่ยวกับตำหนักศักดิ์สิทธิ์มีค่าแค่ไหน

“มันขึ้นอยู่กับว่าข้อมูลของเจ้าสำคัญแค่ไหน” ชายหนุ่มเหลือบมองหลันเฟิงแล้วส่ายศีรษะเอื่อย “ข้อมูลเกี่ยวกับผู้แข็งแกร่งระดับตะวันของตำหนักศักดิ์สิทธิ์มีราคาอยู่ที่หนึ่งล้านเหรียญทองขาว เกี่ยวกับผู้แข็งแกร่งระดับพิภพราคาสิบล้านเหรียญ

ทองขาว เกี่ยวกับผู้แข็งแกร่งระดับสวรรค์ราคาหนึ่งร้อย
ล้านเหรียญทองขาว เกี่ยวกับผู้แข็งแกร่งระดับเทพะราคา
หนึ่งพันล้านเหรียญทองขาว หากเป็นข้อมูลเรื่องอื่นหรือข้อมูล
ที่ยังไม่มีหลักฐาน พวกเราต้องตรวจสอบและพิสูจน์ก่อนดีราคาให้”

“ซี้ด” หลันเฟิงกระซากลมหายใจเย็นเข้าปากทันที
‘คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าข้อมูลเกี่ยวกับตำหนักศักดิ์สิทธิ์จะมีค่า
ขนาดนี้’

ตอนที่ 354 เมืองชื้อเย่

“เจ้ามีข้อมูลเกี่ยวกับตำหนักศักดิ์สิทธิ์อยู่ในมืองั้นหรือ”
ชายหนุ่มหยุดเขียนและมองหลันเฟิงอย่างสนใจ มือก็ควงพู่กัน
เล่นไปพลาง

เมื่อหลันเฟิงรู้สึกถึงสายตาวาฏธูของชายหนุ่มก็
กระแอม จากนั้นก็กำศีรษะหัวเราะแห้งๆ “เจ้าคิดมากไปแล้ว
ข้าแค่ถามเล่นๆ เจยๆ”

หลันเฟิงไม่เคยสงสัยในศักยภาพเครือข่ายชาวกรอง
ของหอชมจันทร์ เป็นที่แน่ชัดว่าการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ของ
ตำหนักศักดิ์สิทธิ์ในแคว้นราชวงศ์ฮั่นไม่อาจรุดพ้นสายตาของ
หอชมจันทร์ไปได้ แต่หลายปีมานี้กลับไม่เคยเห็นหอชมจันทร์
ใช้มาตรการหาข้อมูลอย่างบ้าคลั่งแต่อย่างใด เห็นได้ชัดว่า
เรื่องนี้มีลับลมคมในอยู่ไม่น้อย

หอชมจันทร์อาจกำลังวางแผนการลับบางอย่างอยู่
หรือไม่ก็ถูกตำหนักศักดิ์สิทธิ์แทรกซึมเข้าองค์กรจนทำให้
โหวตัวทันได้ทุกครั้ง

เนื่องจากหลันเฟิงยึดคติที่ว่ามากเรื่องย่อมไม่ใช่เรื่องดี ดังนั้นจึงไม่ได้เปิดเผยข้อมูลใดๆ ให้ชายหนุ่มรับรู้ ถึงแม้ว่าราชวงศ์อันจะกว้างใหญ่ไพศาล แต่คนเดียวที่เขาไว้วางใจได้ในตอนนี้คือผู้อาวุโสคนเท่านั้น ดังนั้นเรื่องนี้ปล่อยให้ผู้อาวุโสคนจัดการและคอยรายงานข้อมูลให้ผู้อาวุโสคนรับรู้จะดีกว่า

หลันเฟิงไม่คิดจะทำอะไรทั้งนั้น เพราะต้องการหลีกเลี่ยงการแหวกหญาให้สูงขึ้นและไม่อยากทำให้เรื่องบานปลายจนแก้ไขไม่ได้

“เหอะๆ แค่อามสินะ” ชายหนุ่มจ้องหลันเฟิงอย่างลึกซึ้งแล้วยิ้มจางๆ “ตามนั้น”

จากนั้นเขาก็หยุดควงพู่กันและก้มหน้าเขียนต่อโดยไม่สนใจหลันเฟิงที่อยู่ตรงหน้าเลยสักนิด ทำเหมือนกับหลันเฟิงไม่มีตัวตนก็ไม่ปาน อีกทั้งยังดูไม่กังวลว่าข้อมูลที่ตัวเองกำลังคิดจะรั่วไหลออกไป

หลันเฟิงสายตึ้งระอย่างช่วยไม่ได้เมื่อเห็นชายหนุ่มทำเฉยเมยใส่เขา จากนั้นก็หันหลังเดินออกจากห้อง

แต่หลังจากหลันเฟิงออกไปแล้ว ชายหนุ่มก็หยุดเขียน

แล้วเงยหน้ามองตรงจุดที่คนก่อนหน้านี้จากไป จากนั้นก็จมสู่
ภวังค์ความคิดทันที

เมื่อหลันเฟิงเดินถึงชั้นล่างก็คลี่กระดาษออก เมื่อกางม้วน
กระดาษเท่านั้นหัวแม่มือออกมากลับพบว่ามันมีขนาดเกือบ
หนึ่งผืน² เพราะเนื้อกระดาษบางและนุ่มมาก จึงม้วนเก็บให้มี
ขนาดเท่านั้นหัวแม่มือได้

หลังจากคลายม้วนกระดาษ หลันเฟิงก็ไล่สายตามอง
แผนที่ที่ถูกร่างอย่างลวกๆ มีหลายพื้นที่บนแผนที่ที่ถูกวงเอาไว้
และเขียนข้อความกำกับไว้อย่างละเอียดยิบ แม้ว่าลายมือไก่เขี่ย
ไม่เป็นระเบียบ แต่เนื้อหาละเอียดมากทั้งยังมีภาพประกอบ
ทำให้เข้าใจได้ง่ายและชัดเจน

เวลานี้ เเงาร่างของชายชราร่างโปร่งแสงก็ลอยออกมา
จากร่างของหลันเฟิง จากนั้นก็มองที่กระดาษทันที

“ข้อมูลละเอียดขนาดนี้ ไม่แปลกที่กล้าขายในราคา

² 1 ผืน เท่ากับ 1 ตารางเมตร

หนึ่งล้านเหรียญทองขาว” ไม่นานหลันเฟิงก็ม้วนเก็บแล้วใส่ไว้ในชำมรงค์มิตอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็ถอนหายใจเอื่อยอย่างอดไม่ได้

คุณภาพสินค้าตามราคา หลันเฟิงพึงพอใจกับการซื้อขายครั้งนี้มาก

“เหอะ ๆ สมแล้วที่เป็นหนึ่งในสามตระกูลใหญ่แห่งราชวงศ์ฮั่น ขุมพลังกับอำนาจอิทธิพลของตระกูลลงข้างน่าที่จริง ๆ” ชายชราพูดอย่างตั้งใจ

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ใบหน้าของหลันเฟิงก็เคร่งขรึมกว่าเดิม เขาพิมพ์เสียงแผ่ว “ตระกูลลงน่ากลัวกว่าที่ข้าจินตนาการไว้มาก”

หากไม่รวมเมืองต้าเยี่ยที่เป็นเมืองหลวง เมืองทั้งหมดในแคว้นราชวงศ์ฮั่นมีทั้งหมดหกสิบสี่เมือง ได้แก่เมืองขนาดเล็กห้าสิบสองเมืองกับเมืองขนาดกลางสิบสองเมือง เมื่อรวมเมืองขนาดใหญ่อย่างเมืองต้าเยี่ยอีกหนึ่งเมืองก็จะมีทั้งหมดหกสิบห้าเมือง ในบรรดาเมืองเหล่านี้ประกอบไปด้วยตำบลและหมู่บ้านเล็ก ๆ มากมาย นอกจากนี้ยังมีภูเขาสูงใหญ่อยู่หลายแห่ง

บางแห่งถูกบางสำนักยึดครอง บางแห่งเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของ
ปีศาจอสูร แต่ทั้งหมดล้วนอยู่ในนามของแผ่นดินแคว้นราชวงศ์
ฮั่นที่ปกครองโดยราชวงศ์ฮั่น

ในบรรดาเมืองทั้งหมด ตระกูลถงควบคุมทั้งหมดยี่สิบสี่
เมืองจากหกสิบห้าเมือง มีเมืองขนาดกลางห้าเมืองและเมืองเล็ก
สิบเก้าเมือง โดยส่วนใหญ่ตั้งอยู่ทางตอนเหนือและเมืองตาม
ชายแดนที่เหมือนกับเมืองหงสี่ออยู่อีกสองสามเมือง ทั้งหมด
ล้วนถูกคนในตระกูลเข้าแทรกแซงและควบคุม ค่อยๆ กลืนกิน
อำนาจอิทธิพลของเชื้อพระวงศ์อย่างตระกูลหลิวทีละนิด

ตอนนี้อำนาจกับอิทธิพลที่ตระกูลถงกุมไว้ในมือเกือบจะ
เทียบกับตระกูลหลิวแล้ว

หากตระกูลถงซุกรงก่อกบฏในเวลานี้ เห็นทีว่าแคว้น
ราชวงศ์ฮั่นอันใหญ่โตจะต้องแตกเป็นเสี่ยงในพริบตาและ
มากกว่าหนึ่งในสามของดินแดนทั้งหมดจะตกไปอยู่ในมือของ
ตระกูลถงทันที

“ตระกูลหลันยังตามหลังอยู่มากเมื่อเปรียบเทียบกับ
ตระกูลถง” หลันเฟิงสูดหายใจเข้าลึกๆ หนึ่งเอือกก่อนสายศีรษะ

อย่างละเอียด

ความมั่งคั่งของตระกูลหลันอาจไม่ต่างจากตระกูลถงมากนัก แต่อำนาจกับอิทธิพลที่ตระกูลหลันถือครองอยู่น้อยกว่าตระกูลถงมาก ชนิดที่หมดสิทธิ์เปรียบเทียบตั้งแต่แรก

ในบรรดาสามตระกูลใหญ่แห่งราชวงศ์ฮั่น ตระกูลหลิวอยู่ในอันดับหนึ่ง ตามมาด้วยตระกูลถงและตระกูลหลัน

หลันเฟิงฉุกใจถามอย่างสงสัย “ทำไมตระกูลหลิวจึงปล่อยให้ตระกูลถงยึดครองพื้นที่ของพวกเขาไปต่อหน้าต่อตา พวกเขาไม่กลัวตระกูลถงจะก่อกบฏในสักวันหรืออะไร”

“ไม่ใช่ว่าพวกเขาไม่อยากทำอะไรสักอย่าง แต่พวกเขาทำไม่ได้มากกว่า” ชายชราหรีดาเอ่ยเสียงเบา “ข้าคิดว่าพวกเขาสังเกตเห็นมานานแล้วว่ามังกรลี้ลับอยู่เบื้องหลังตระกูลถง แต่เนื่องจากพวกเขากลัวผลกระทบที่ตามมา จึงไม่กล้าลงมือทำอะไรก่อนตรวจสอบให้มั่นใจ มิเช่นนั้นก็มีแต่จะเสียหายเสียขุนพลของฝั่งตัวเองไปเปล่าๆ ข้าคิดว่าตอนนี้พวกเขากำลังตรวจสอบอย่างลับๆ อยู่ เมื่อใดที่พิสูจน์ได้ว่าตำหนักศักดิ์สิทธิ์อยู่เบื้องหลังตระกูลถง พวกเขาจะต้องรวมพลังพันธมิตรโจมตี

ตระกูลลงอย่างหนักในคราวเดียวแน่นอน”

สถานการณ์ในแคว้นราชวงศ์อันชัยซ้อนซ้อนเงื่อน
เกินไป

ขนาดตระกูลหลิวที่ใหญ่ที่สุดในสามตระกูลใหญ่ยัง
ระมัดระวังตัวและไม่กล้ากระตุกหมวดเสือของตระกูลลง เพียง
เท่านี้ก็สะท้อนให้เห็นว่าสถานการณ์ของแคว้นราชวงศ์อัน
อันตรายเพียงพอ

“น่าเจ็บใจชะมัด” หลันเฟิงขมวดคิ้วพลากระแทก
ลมหายใจแรงๆ กำหมัดแน่น เขาเกลียดความรู้สึกที่เหมือนถูก
มัดมือมัดเท้า เพราะมันทำให้เขารู้สึกไร้พลังเหมือนความรู้สึก
เก่าก่อนตอนใช้ชีวิตเยี่ยงสัตว์ประหลาดในสามปีนั้นย้อนระลอก
ทบทวนขึ้นทวมใจ

“เจ้าไม่ต้องกังวลเรื่องของตำหนักศักดิ์สิทธิ์หรอก”
ชายชราขำเลื่องมองหลันเฟิงแล้วพูดเสียงเอื่อยเฉื่อย “หากฟ้า
ถล่มย่อมมีคนร่างสูงค้ำไว้³ ผู้แข็งแกร่งระดับตะวันตวลึกๆ
อย่างเจ้าหมดสิทธิ์เข้าไปยุ่ง”

³ ฟ้าถล่มคนร่างสูงค้ำไว้ หมายถึงเมื่อเกิดปัญหาย่อมมีคนรับผิดชอบ

เมื่อได้ยินเช่นนี้ หลันเฟิงก็กลอกตาเบะปากใส่ชายชรา
“ท่านคิดว่าข้าอยากเข้าไปยุ่งนักหรือ”

หากไม่ใช่เพราะตระกูลถงมีแนวโน้มเข้าร่วมกับตำหนัก
ศักดิ์สิทธิ์ค่อนข้างสูง จนอาจสร้างความวินาศสันตะโรไปทั่ว
แคว้นราชวงศ์ฮั่น หลันเฟิงก็ไม่อยากสนใจปัญหาเหล่านี้เลย
สักนิด

แต่คำพูดของชายชราก็มีเหตุผล ด้วยพลังของหลันเฟิง
ในปัจจุบันทำให้เขาหมดสิทธิ์ยื่นมือเข้าไปยุ่ง

“ช่างเถอะ เรื่องของตระกูลถงก็ส่วนหนึ่ง เรื่องของ
ตำหนักศักดิ์สิทธิ์ก็ส่วนหนึ่ง ต่อให้ตระกูลถงจะลงเรือลำใหญ่กับ
ตำหนักศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาก็คงไม่กล้ากลายเป็นศัตรูกับทั้ง
แผ่นดินใหญ่อย่างโจ่งเจ้งหรือ” หลันเฟิงสลดความคิดฟุ้งซ่าน
ทิ้ง ดวงตาพลันทอแววแววแน่ “ไม่ว่าตระกูลถงจะมีแผนการ
แบบไหน คราวนี้ข้าจะเล่นสนุกกับพวกเขาสักหน่อยแล้วกัน”

พอหลันเฟิงคิดถึงเรื่องการย้ายถิ่นฐานของตระกูลหยาง
ดวงตาก็ดูตื่นขึ้นทันที

ครั้งนี้ เขากะจะชำระล้างความแค้นทั้งเก่าและใหม่

ในคราวเดียว

แม้ไม่อาจบุกไปถึงประตูบ้านศัตรูได้ แต่ก็ใช้ว่าจะสร้างความวุ่นวายให้ตระกูลลงไม่ได้

ถึงแม้ทางฝั่งผู้อาวุโสจีนจะเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว โดยการรายงานเรื่องของตระกูลลงต่อประมุขหอหมื่นศาสตราสาขาย่อยในแดนเหนือ แต่ท่านประมุขผู้นั้นก็ไม่สามารถลงมือจัดการตระกูลได้สะดวกเพียงเพราะคำพูดของผู้อาวุโสจีน จำเป็นต้องตรวจสอบอย่างละเอียดและพิสูจน์หลักฐานให้ชัดเจนก่อนลงมือ

นอกจากนี้ ไม่ต้องพูดถึงว่าท่านประมุขผู้นั้นจะพิสูจน์ข้อเท็จจริงได้หรือไม่ ต่อให้ทำได้ก็ต้องใช้เวลาสองสามเดือนหรืออาจจะนานกว่านั้น ซึ่งสิ่งนี้ไม่ส่งผลดีต่อสถานการณ์ของหลันเฟิงเท่าไรนัก

เป้าหมายของหลันเฟิงในตอนนี่คือการปกปิดการอพยพของตระกูลหยางและเบี่ยงเบนความสนใจตระกูลลง ซึ่งเขาไม่ควรฝากความหวังเรื่องนี้ไว้กับท่านประมุขหอหมื่นศาสตราสาขาย่อย

“ถ้าอย่างนั้น มาเริ่มที่เมืองซือเย่ยกันเถอะ” ข้อมูล

เกี่ยวกับการกระจายอำนาจของตระกูลลงชุดหนึ่งแวบขึ้นในใจ
จากนั้นหลันเฟิงหรือตาลงเล็กน้อยและตัดสินใจทันที

เมืองซือเยี่ยเป็นหนึ่งในเมืองขนาดกลางแห่งแคว้น
ราชวงศ์ฮั่นและเป็นหนึ่งในห้าเมืองขนาดกลางที่ถูกควบคุม
โดยตระกูลลง ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของแคว้น เป็นเมืองที่อุดม
ไปด้วยทรัพยากรมากเป็นอันดับต้นๆ ของเมืองขนาดกลาง

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ชายชราที่เตลิ่งเล็กน้อย แต่ก็พยักหน้า
เห็นด้วย “ไม่เลว พวกเขาให้ความสำคัญกับเมืองซือเยี่ยมาก
ไม่เช่นนั้นคงไม่ส่งผู้แข็งแกร่งระดับสวรรค์ชั้นต้นไปประจำอยู่ที่
นั่นหรอก ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเมืองซือเยี่ย พวกเขาคงอยู่ไม่สุข
แน่นอน”

“สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเมืองซือเยี่ยอยู่ไกลจากเมืองต้าเยี่ย
พอสมควร ข้าหลบหนีไปยังที่ปลอดภัยได้ก่อนตระกูลลงรู้ข่าว
แน่นอน ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าเมืองซือเยี่ยมีพลังต่อสู้อยู่แค่ระดับ
สวรรค์ชั้นต้น หากสู้กัน ข้าก็มีโอกาสชนะ” รอยยิ้มปีศาจผุดวบบน
ใบหน้าของหลันเฟิง เขาเลียริมฝีปากก่อนเอ่ยเสียงแผ่ว “ข้า

จำแก่นแท้ของสงครามกองโจร⁴ได้ขึ้นใจ”

นอกจากนี้หลันเฟิงยังใช้วิชาขยายร่างได้อย่างเชี่ยวชาญ
ดังนั้นจึงค่อนข้างมั่นใจว่าต่อสู้ให้สู้ไม่ได้ก็หนีพ้นแน่นอน

“แต่สถานการณ์ของแคว้นราชวงศ์อันล่อแหลม ถ้าข้าเข้าไปยุ่ง คงไม่เกิดปัญหาใหญ่อะไรหรอกกระมัง” หลันเฟิงหัวเราะ
แห้งๆ จากนั้นก็เดินออกไปด้านนอกอย่างผ่อนคลายกว่าตอนที่
เข้ามา

สิ่งที่เขาต้องทำคือจุดไฟ ส่วนใครจะดับไฟก็ไม่ใช่เรื่องที่
เขาต้องใส่ใจแล้ว

พลังยุทธ์ของเขาแค่ระดับตะวันขึ้นปลายและพลังกาย
อยู่ที่กายาขั้นห้าเท่านั้น ดังนั้นเขาไม่ควรกังวลเรื่องที่ใหญ่เกินตัว

หลังจากปลดสายบังเหียนของสัตว์พาหนะที่ผูกไว้
กับเสาไม้แล้ว หลันเฟิงก็ลูบหัวมันก่อนกระโดดขึ้นขี่อย่าง
คล่องแคล่ว ครั้นตะเบ็งเสียง สัตว์พาหนะคล้ายเสือดาวก็วิ่งควบ
ไปยังจุดหมายปลายทางอย่างรวดเร็ว

⁴ แก่นแท้ของสงครามกองโจร คือ ยุทธวิธีการรบที่เหมาะสมเจอตงคิดค้นขึ้น โดยมี
เนื้อหาว่า “ศัตรูมาช้าถอย ศัตรูถอยช้าบุก ศัตรูเหนื่อยช้าตี ศัตรูหนีช้าไล่”

ไม่นาน หลันเฟิงก็กลับมาถึงหอเงินเป่าสาขาย่อยในเมืองเยว่หย่าอีกครั้ง เขาเดินจูงสัตว์พาหนะคล้ายเสือดาวเข้าไปในหอเงินเป่าแล้วคลี่ยืมเอ่ย์ถามสาวใช้ที่เดินเข้ามาต้อนรับ “ไม่ทราบว่ามีพาหนะบินไปยังเมืองซือเยี่ยหรือไม่”

เมื่อสาวใช้เห็นใบหน้าอันหล่อเหลาดูเป็นผู้ใหญ่ของหลันเฟิงก็คลี่ยืมบางเบา ก่อนตอบกลับเสียงอ่อนนุ้ม “มีเจ้าค่ะ พาหนะบินจะบินไปยังเมืองซือเยี่ยรอบต่อไปในอีกครั้งช่วยาม”

“ขอบคุณมาก” หลันเฟิงประสานมือขอบคุณอย่างสุภาพ จากนั้นก็นำสัตว์พาหนะคล้ายเสือดาวไปคั่นที่และรับเงินมัดจำคืน ต่อมาก็ไปจองที่นั่งบนพาหนะบินที่บินไปยังเมืองซือเยี่ยที่อีกด้านหนึ่งของห้องโถงใหญ่

หนึ่งดาบสังหาร ปริมาจารย์อสูร เล่ม 8

妖圣传

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《妖圣传》 Vol. 8

Author: 单纯宅男 Dan Chun Zhai Nan

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

单纯宅男 Dan Chun Zhai Nan

หนึ่งดาบสังหาร ปริมาจารย์อสูร เล่ม 8 /单纯宅男 Dan Chun Zhai Nan : เขียน; จินอันเหวิน ปิงปิง

และหมวดชมพู : แปลจาก 妖圣传.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 614 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. จินอันเหวิน ปิงปิง และหมวดชมพู ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. ISBN 978-616-18-7439-1